

ELIN HILDERBRAND

**PARADISUL
DE LA
MALUL MĂRII**

Traducere din limba engleză
IRINA BANDRABUR

București
2019

Res meu preferat), Shelly Weedon, Holly McGowan, Melissa MacVicar, Stephanie McGrath, Laurie Richards, Mark și Eithne Yelle, Lori Snell, Logan O'Connor, Sheila Carroll, Jeanne și Richard Diamond, John și Martha Sargent – și bonei mele, Erin Frawley, care a reușit să le ofere copiilor mei o vară normală, fără griji, la Nobadeer Beach, în ciuda tuturor problemelor.

Mark și Gwen Snider de la Nantucket Hotel – clubul a fost refugiu meu, și mare parte din acest roman a fost compus pe marginea piscinei. Vă mulțumesc pentru acest sanctuar.

Michael Carlisle și David Forrer, nu am cuvinte să vă mulțumesc îndeajuns. Sunteți trimiși din rai.

Reagan Arthur, sunt copleșită. Tu ești pentru munca de redactor ceea ce Bruce Springsteen este pentru muzica rock, ceea ce Manolo Blahnik este pentru tocurile stiletto, ceea ce Bobby Flay este în pri-vința grătarelor. Ești cea mai bună în domeniul tău, și în fiecare an sunt uimită de talentul și sensibilitatea ta.

În fine, vreau să le mulțumesc copiilor mei, Maxwell, Dawson și Shelby Cunningham. Să ai o mamă care scrie două romane pe an și se luptă și cu cancerul este ca și cum nu ai avea mamă deloc, dar voi trei ați reușit să mă faceți să simt că în fiecare zi făceam ceva bun doar pentru că vă auzeam vocile și mă uitam la voi cum creșteți. Voi sunteți motivul pentru care lupt, pentru care scriu, voi îmi faceți viața întreagă și completă și vă iubesc.

CUPRINS

Aprilie.....	9
Mai.....	35
Iunie.....	129
Iulie.....	169
August	281

NANTUCKET

Nu doar că ne plăcea să bârfim, ne dădeam în vânt după bârfe.
„Ai auzit?”

În cea mai mare parte a timpului, faptul că trăiam în Nantucket era pentru noi o mângâiere; ne simțeam de parcă Oceanul-Mamă ne ținea grijuliu în palma lui. Uneori însă, insula ne neliniștea și deve-neam irascibili. Iarna era rău, dar primăvara era și mai rău, căci, cu excepția câtorva scurte săptămâni, nu se deosebea de iarnă.

Ce scria T.S. Eliot? „Aprilie este cea mai crudă dintre luni.”

Bârfele erau cele mai frecvente primăvara. Curgeau precum apa unui pârâu proaspăt dezghețat; zburau prin aer precum polenul. Nu ne puteam abține să nu repetăm ce auzeam, la fel cum nu ne puteam abține să nu ne frecăm ochii umflați de mâncărime.

Nu eram răvuitori, răzbunători sau cruzi, eram pur și simplu plăcăsiți, și, după o perioadă lungă fără musafirii de vară, fără banii de vară, fără magia verii, rezervele noastre erau secătuite. Pe lângă asta, eram ființe umane, împovărate de propriile curiozități și nesiguranțe. Eram conștienți de lucrurile care se petreceau în lumea largă – genomul uman fusese decodat în campusul MIT, plăcile tectonice se deplasau în California, Putin declara război Ucrainei, dar nici unul dintre aceste evenimente nu ne stârnea interesul la fel ca întâmplările petrecute pe întinderea celor 270 de kilometri pătrați ai insulei noastre. Bârfeam la dentist, la coafor, în raionul de legume de la Stop & Shop, la barul Boarding House. Bârfeam în timp ce savuram aperitivele de la Clubul Undițarilor în serile de vineri, printre șirurile de bânci din timpul slujbelor de sâmbătă seara și stând la coadă la

Hub în vreme ce aşteptăm să cumpărăm ziarul *New York Times* duminica dimineaţă.

„Ai auzit?“

Nu puteai niciodată anticipa care va fi următorul nostru subiect. Dar, dacă cineva ne-ar fi spus, în mijlocul acelui aprilie glacial, cu cerul lui de oțel, că vom petrece cea mai parte a verii șușotind despre Grace și Eddie Pancik...

... și despre Trevor Llewellyn și Madeline King...

... și despre renumitul arhitect peisagist Benton Coe...

... ne-ar fi picat față de uimire.

Nici vorbă!

Imposibil!

Erau cei mai simpatici oameni pe care îi cunoșteam.

Aprilie

MADELINE

Primele două apeluri fuseseră de la Marlo, asistenta lui Angie, dar al treilea fu chiar de la Angie, iar Madeline lăsa să intre mesageria vocală. Știa ce urma să-i spună Angie, pentru că Marlo transmisesese mesajul foarte clar: aveau nevoie de prezentarea noului roman până vineri. Sau, *cel mai târziu*, luni. Afacerea lor se învârtea în jurul termenelor-limită.

Ascultând cuvintele lui Angie, Madeline ținu telefonul la câțiva centimetri de ureche, ca și când distanța ar fi putut atenua impactul mesajului.

„Roman nou. Vineri. Cel târziu luni. După cum sunt sigură că știi, Madeline.“

Madeline era lângă bufetul din bucătărie, cu carnetelul de notițe gol lângă ea. Își scrisese romanul precedent, *Islandia*, încet – cum se scurge mierea rece dintr-un borcan. Înaintase greu, rând cu rând, paragraf cu paragraf, dar traectoria îi fusese dintotdeauna clară. *Islandia* fusese o poveste distopică despre Nantucket, cu acțiunea plasată în viitor, peste patru sute de ani. Insula era măcinată de Oceanul Atlantic din cauza încălzirii globale. Toată lumea era condamnată, cu excepția eroilor adolescenți imaginați de Madeline, Jack și Diane (numiți după cântecul ei preferat din copilărie), veri de-al doilea, care supraviețuise să intre-o bărcuță până la finalul romanului.

Madeline se inspirase din cele șapte luni pe care le petrecuse îngrijindu-și socrul, pe Big T, înainte ca acesta să moară. Cancerul lui de prostată era în metastază și îi atacase creierul, apoi ficatul și, deși o măcinase psihic pe Madeline, pentru imaginea ei fusese benefic.

Gândurile ei se învârtiseră atunci în jurul ideii de boală, de degradare a corpului, de disoluție a omenirii. Apoi citise în *The New Yorker* un articol fascinant despre încălzirea globală (se abonase încă de la vîrsta de nouăsprezece ani pentru a-și lărgi perspectivele). Articolul spunea că dacă omenirea nu își va schimba tiparele de consum, insule precum Nantucket și Martha's Vineyard și insule-barieră precum Outer Banks vor fi acoperite de ape în mai puțin de patru secole.

Islandia se deosebea de genul autobiografic al celor două romane scrise de ea înainte, *Coasta plăcerilor* și *Hotel Springford*. Fusese permis cu căldură de editura ei și desemnată o carte „mai importantă“. Agentul lui Madeline, Redd Dreyfus, negociașe un contract genial, un avans de șase cifre pentru două cărți. Fusese un pas atât de neașteptat și de captivant, încât ai fi zis că părul blond și creț al lui Madeline aproape luase foc.

Cu toate astea, acum, mare parte din avans fusese cheltuită pentru a face o investiție împreună cu Eddie, iar Madeline trebuia să trimită cel puțin o idee pentru un al doilea roman – o descriere de o sută de cuvinte pentru catalogul care urma să fie trimis agenților de vânzări.

Dar ea nu avea nici atât.

Era într-un blocaj.

Angoasa îi fu întreruptă de zgomotul unei dube de la o firmă de curierat și de bufnitura unui pachet pe veranda casei. Se grăbi afară, sperând să găsească în cutie o idee pentru noul său roman genial, dar dădu cu ochii de portretele școlare ale fiului său, Brick.

Uau, minunat!

Madeline se aşeză pe prima treaptă a verandei, deși afară înghețase, și ea nu-și luase haina. Era uimită de felul în care portretul îl înfățișa pe Brick pe vremea când fusese băiețel, cu părul des și blond și gropița adâncă din obrazul drept, dar și ca bărbat în devenire. Avea să arate ca Trevor și Big T, dar cu ochii mari ai lui Madeline și cu zâmbetul ei (care, credea ea mereu, în spirit critic, îi arată prea mult din gingie).

Luă portretele în casă, scoase toate pozele de școală ale lui Brick din dulap și le aşeză pe covor, în ordine, de la grădinăță până la liceu.

„Ce copil frumos!“ se gândi. Își dorise cu disperare încă unul, dar după trei avorturi spontane, renunțase.

Se întrebă dacă Grace primise portretele gemenelor și dacă trecuse prin același ritual în casa ei de pe Wauwinet Road. Își luă telefonul, gândindu-se doar pentru o clipă la mesajul oribil, amenințător, de la Angie, și o sună pe Grace.

Pe telefonul fix nu-i răspunse nimeni. Poate Grace era afară cu găinile. Poate era în grădină. Poate avea o migrenă. Madeline obișnuise să țină socoteala migrenelor lui Grace într-un calendar special, până când Trevor îl găsise și-i spusese că unul din motivele pentru care s-ar fi putut să nu fie atât de productivă la scris pe cât își dorea era că-și permitea să-și facă griji despre lucruri precum migrenele lui Grace.

Ea aruncase calendarul. S-o sună pe Grace pe telefonul mobil? Grace nu răspundea niciodată la el, își verifica mesajele o dată la două sau trei săptămâni. Madeline ar fi avut mai multe șanse să-o contacteze dacă-i expedia o scrisoare.

Închise telefonul fără să lase vreun mesaj și apoi adună pozele cu Brick. Era limpede. În casa asta *nu putea să facă nimic*. Mașina de spălat vase o chema: „Golește-mă!“ Hainele din uscător o cheamău: „Împăturește-ne!“ Mesele spuneau: „Șterge-ne!“ Mereu era *câte ceva* – sună telefonul fix, veneau gunoierii, în fiecare seară trebuia să planifice, să meargă la cumpărături și să prepare cina! Brick trebuia dus sau luat de undeva, mașina trebuia dusă la revizie, deșeurile trebuiau sortate pentru reciclat, trebuia să calculeze mereu balanța carnetului de cecuri, facturi de platit. Alte mame comentau că de drăguț era probabil că Madeline putea „să lucreze de acasă“. Dar lucratul de acasă era o bătălie constantă între muncă și gospodărie.

„Vineri. Luni cel târziu.“

Ușa de la intrare se deschise și se închise, iar Madeline auzi un fluierat, ceva din *Mary Poppins*. Se făcuse deja atât de târziu?

Intră Trevor, soțul ei, purtând chipiul lui simpatic de pilot.

– *Chim-chiminey, chim-chiminey, chim-chim-chero!*

Trevor se credea un nou Dick Van Dyke¹.

– Bună! spuse el.

¹ Actor american (născut în 1924), care, în filmul *Mary Poppins*, a interpretat, în rol de coșar, melodia *Chim-chim-chero*, distinsă cu Premiul pentru cel mai bun cântec la ediția din 1964 a trofeelor Oscar (n.red.)

Respo O luă pe Madeline în brațe, iar ea își odihni obrazul pe cămașa lui și pe cravata de poliester cu logoul companiei aeriene.

Trevor era pilot la Scout Airlines, care opera zboruri de la Nantucket până la Hyannis, Boston și Providence¹.

– Cum și-a fost ziua?

Madeline începu să plângă. Nu-i venea să credă că era deja ora cinci. Cum îi fusese ziua? Ce zi? Ziua ei se evaporase. Nu se putea lăuda cu nimic.

– Sunt într-un blocaj, spuse ea. N-am nici măcar o singură idee, și agentul îmi bate la ușă.

– Îți spun, ar trebui să...

Ea scutură din cap, întrerupându-l. Știa ce ar fi vrut să spună: să scrie o urmare la romanul ei *Islandia*. Era o soluție logică, dar, în inima ei, Madeline simțea că ar fi fost o soluție lașă. În finalul *Islandiei*, personajele ei se întreptau în siguranță spre un viitor necunoscut, iar ea considera că acesta este finalul *potrivit*. Nu voia să le spună cititorilor ce se întâmplă mai departe. Dacă ar fi scris o continuare, ar fi fost doar pentru că nu fusese în stare să găsească noi personaje sau o nouă intriga.

Nu putea să găsească nici personaje noi și nici o intriga nouă.

Așa că poate Trevor avea dreptate. O continuare. Oare putea să anuleze sfârșitul lumii?

Își șterse ochii și își ridică fruntea să primească un sărut. Trevor spuse:

– Ce-avem la cină?

– Pizza, eventual? spuse ea. Mâncare thailandeză?

El făcu o grimă. Madeline nu scrisese nimic, nu fusese la cumpărături și nici nu pregătise cina. Cum ar fi putut să-i explice că încerca să găsești un subiect despre care să scrii necesita uneori mai mult timp decât scrisul însuși?

– Îmi pare rău, spuse ea.

El o sărută pe frunte.

¹ Stațiunea Hyannis și orașul Boston se află în statul Massachusetts, Providence este capitala statului vecin Rhode Island. (n.red.)

– E în regulă, spuse. Hai să luăm pizza de la Sophie T's! Brick trebuie adus acasă de la fotbal?

– Da, spuse Madeline. Cu Calgary.

Trevor își lărgi cravata și luă o bere din frigider.

– Ghici cine a fost la bordul primului meu zbor de dimineată.

– Cine? întrebă Madeline.

– Benton Coe.

– Serios?

Benton Coe era proprietarul Coe Designs, cea mai prestigioasă firmă de arhitectură peisagistică de pe insulă. El era cel care transforma proprietatea de peste un hecat a lui Grace în curtea cu cele mai elegante grădini de pe insula Nantucket și poate din întregul stat Massachusetts.

Benton Coe se întorsese.

Deci acesta putea fi motivul pentru care Grace nu răspunse la telefon.

GRACE

Își începuse transformarea în secret, imediat după prima zi din an, ba chiar anticipând această zi.

Întoarcerea lui Benton.

Începuse să se ducă la ore de spinning la sală și slăbise zece kilograme – mare parte din ce pusese în plus când se născuseră gemenele și nu putuse da jos până acum. Scăzuse cu două mărimi la haine și avea nevoie de blugi noi. Îi dădu în sfârșit voie lui Ann, coafeza, să-i acopere firele albe și să-i adauge niște șuvițe castanii peste părul negru. Iar timpul petrecut afară în grădină și cu îngrijirea găinilor împrumutase chipului ei strălucirea primelor raze de soare ale sezonului.

De ani de zile nu se mai simțise așa mulțumită de ea însăși.

Madeline comentase pe tema asta sămbătă seara, când ieșiseră la cină la American Season. Ea și Grace se duseseră împreună la toaletă, și, văzând-o pe Grace în oglindă, Madeline spuse:

– Arăți *super*, fată! Ești *fabuloasă*.

Respediet obsevase și el scădereea în greutate („Arăți bine, Gracie, suplă“), dar nu și părul, iar fetele obsevaseră părul („Șuvițe“, spuse Allegra. „Deșteaptă mișcare!“), dar nu și noua ei suplete. Grace nu era surprinsă. Eddie se concentra asupra proiectului de case, Hope era ocupată cu studiile ei și cu flautul, Allegra cu povestea ei de dragoste cu Brick Llewellyn și cu o potențială carieră de manechin. Pentru ei trei, Grace era soția, mama, bucătăreasa, menajera. Era crescătoarea de găini și furnizoarea de ouă ecologice, era ipohondra cu „veșnice migrene“. Era iubita lui Eddie în fiecare duminică dimineață și în unele nopți din timpul săptămânii.

Grace știa că familia ei o iubea, dar nu mai era centrul atenției lor la fel cum fusese la început, când se căsătorise cu Eddie, iar fetele erau mici.

Se simțea insuficient apreciată? Sigur, într-o oarecare măsură. Ea presupunea că nu era singura soție și mamă care se simțea astfel.

La ora zece fix, camionul mare și negru al lui Benton intră în parcăre, iar Grace simți că îi ardeau vârfurile urechilor. Devineau rozalii, semn clar că se emoționase. Era puțin amorezată de Benton Coe, un amor inocent care desigur că nu putea duce nicăieri, pentru că Benton avea o iubită pe nume McGuvvy, iar Grace era, desigur, măritată.

Îl privi cum cobora din camion. Arăta schimbă? Nu, arăta la fel. Exagerat de înalt – cu 20 sau 22 de centimetri mai înalt decât Eddie – și cu umeri de rege sau de conchistador. Părul roșcat i se ondula de sub șapca roșie cu însemnele echipei Ohio State Buckeyes, și în jurul ochilor căprui avea riduri labă-de-gâscă. Purta obișnuită să ținută de primăvară, un pulover bleumarin cu un trifoi pe piept – sigla Coe Designs –, blugi și ghete de lucru. Era foarte bronzat. Își petrecuse iarna în Maroc.

Erau prieteni. Ei îi fusese dor de el. Fugi spre ușă să-l întâmpine.
– Benton! spuse.

Văzând-o, el o măsură din cap până în picioare de două ori, și inima ei tresări de fericire.
– Dumnezeule, Grace! spuse el. Arăți... uau! Pur și simplu super!
N-am cuvinte.

Ea ieși pe verandă și-l îmbrățișă strâns. El era atât de puternic, încât o săltă cu totul de la sol. Apoi amândoia râseră, iar Benton o puse jos.

– Mă bucur să te văd! spuse el.
– Și eu!

Se priviră unul pe altul. Grace nu-și putea da seama dacă era un moment romantic sau stânenitor. Stânenitor, decise ea. Erau prieteni, conversația ar fi trebuit să curgă de la sine. N-avea cum să lucreze cu el toată vara și să-și atingă obiectivele dacă se comporta ca o fetiță de treisprezece ani lovită de trăsnet. Trebuia să-și revină!

– Îți mulțumesc pentru cărțile poștale, spuse ea.
– Le-ai primit? Cu poșta străină nu se știe niciodată.
– Am primit patru sau cinci, îl informă Grace, încercând să păstreze un ton firesc.

Cărțile poștale, cinci la număr, erau păstrate cu grijă în sertarul ei de lenjerie și îi alimentaseră mica obsesie pe parcursul iernii friguroase și cenușii.

Benton Coe. Avea o anumită reputație: era cel mai talentat arhitect peisagist din Nantucket, deși abia împlinise patruzeci de ani. Locuia deja pe insulă de cinci ani înainte ca Grace să-l fi angajat, adus inițial de către Asociația Istorică Nantucket pentru a renova terenurile celor douăzeci și patru de proprietăți pe care le deținea. Înainte să vină pe Nantucket, Benton Coe proiectase grădini în Savannah, Georgia și Oxford, Mississippi – locuri cu o vegetație atât de luxuriantă, spunea el, încât puteai să auzi iarba crescând. Copilăria și-o petrecuse în Youngstown, Ohio, și studiase la Universitatea de Stat din Ohio, unde lucrase, pentru a se putea întreține, la amenajarea spațiilor verzi, hrănindu-și astfel dragostea pentru peisagistică. Studiase un semestrul în străinătate, la Surrey, în Anglia; și prefera încă stilul grădinilor englezesti. Erau inegalabile, îi spusele lui Grace.

Britanicii se pricepeau să cucerească lumea, dar și mai bine să cultive brumărele, degetel-roșu, cimșir și trandafiri.

Înainte să termine lucrările pe proprietățile asociației, Benton Coe căstigase deja premii oferite de toate organizațiile de horticultură și conservare istorică din New England și ajunse foarte solicitat. Făcea

grădini pentru familia Amster la Dionis și pentru familia Keppling la Shimmo – lucrări pe care Grace avusese norocul să le vadă datorită relațiilor ei cu Clubul de Grădinărit din Nantucket.

Când Eddie cumpărase casa din Wauwinet, cu cei patru mii de metri pătrați de teren neamenajat, Grace profitase de ocazie și l’angajase pe Benton Coe.

Se înțeleseră foarte bine încă de la început. Cu o vară în urmă, plantaseră iarbă și făcuseră răzoare, săpaseră, amenajaseră și umpluseră piscina și construiseră un podeț peste pârâu. Benton supraveghease construcția magaziei din grădină și a cotețului pentru găini. Avuseseră de luat cincizeci de decizii pe zi. Grace îi dăduse, ca și alții clienți, mâna liberă, dar Benton recunoștea că îi place să colaboreze cu ea. Era mult mai distractiv decât să hotărască totul de unul singur, spunea el. Îl stimula să-și pună planurile în aplicare împreună cu cineva care-i împărtășea sensibilitatea.

Grace era fermecată de felul în care Benton Coe își alegea cuvintele. „Sensibilitate“: mai apreciase cineva vreodată sensibilitatea ei? Estetismul? Gustul? Instinctele ei? Nu, ea credea că nu. Fusese o fiică și o nepoată responsabilă, o soră tolerantă, o studentă conștiințioasă, o chelneriță decentă pentru micul dejun, o soție și mamă devotată și o prietenă excepțională. Dar oare apreciase cineva, inclusiv Eddie, inclusiv Madeline, sensibilitatea ei?

„A împărtăși“: era un cuvânt atât de delicat, un mod atât de dulce și tandru de a descrie felul cum Grace și Benton se potriveau, cum se înțelegeau fără scăpări și decalaje, fără certuri și coliziuni.

Era „stimulant“, spunea el, un cuvânt prea sexual pentru ca Grace să-și permită să reflecteze cum trebuie asupra lui.

La finalul verii precedente, Benton îi mărturisise că, pentru el, momentul cel mai important al fiecărei zile era atunci când venea la casa ei din Wauwinet. Motivul pentru care nu-și aducea niciodată managerul, pe Donovan, spunea el, era că voia să păstreze proiectul acesta numai pentru sine.

Grace înțelegea. Începuse să simtă un ușor tremur în piept de fiecare dată când camioneta lui neagră parca în fața casei.

Benton venea la ora zece. De luni până sâmbătă, chiar și când nu era nevoie. Uneori stătea doar zece minute, suficient pentru o conversație rapidă *tête-à-tête*, o altă expresie a lui de care Grace era îndrăgostită. Ea își imagina cum li se atingeau fruntele. Cum se sărutau.

Dar... nu făcea decât să-și imagineze.

Venise toamna, ca de fiecare dată, și ei doi pregătiseră grădina pentru iarnă. Sosise apoi vremea rece, și Benton pornise în călătoriile sale. Prima carte poștală pe care o primise Grace fusese trimisă din Casablanca și era datată patru ianuarie, ziua în care el ajunsese acolo. Două săptămâni mai târziu, primise una din Essaouira, de pe coastă; o săptămână după asta, una din Agdz, din deșert, după alte două săptămâni, una din valea Ourika, din munții Atlas. Pe toate scria același lucru: „Uite cât e de frumos! Te sărut, Benton“.

Trecuseră apoi douăzeci de zile fără nici o carte poștală, timp în care Grace crezuse că el uitase cu totul de ea sau că poate îl vizitase iubita lui, McGuvvy. Apoi venise o carte poștală din Marrakech care spunea: „Până acum ăsta este locul meu preferat. Mi-aș dori să vezi ce văd și eu. Te sărut, B.“

Ilustrata aceasta îi atinsese lui Grace „coarda sensibilă“. O citise de o mie de ori. O folosea drept semn de carte pentru romanul pe care îl ctea, *Ceai în Sahara* de Paul Bowles, ales pentru că era cel mai ușor mod pentru ea de a explora bazarurile și a traversa dunele de nisip din nordul Africii.

Se gândeau la nesfârșit cum Benton schimbase cuvintele folosite pe vederi. „Mi-aș dori să vezi ce văd și eu.“ Latura ei sceptică îi spunea că fraza aceasta nu era decât o variație a vechiului mesaj „Mi-aș dori să fii aici“. Dar latura ei romantică, înfloritoare, își imagina un *tête-à-tête*, chipurile lor împreună, ochii care vedea același lucru, sensibilitățile care se împărtășeau una din alta.

Era absolut încântată că el prescurtase „Benton“ la „B“.

Adunase toate vederile la un loc și le aşezase în primul sertar de la dulap, laolaltă cu lenjeria, sutienele și pijamalele negre de mătase.

– Să-ți aduc ceva de băut? îl întrebă Grace.
Benton pocni din degete.